

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4053/2022
25.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4714/21 од 04.02.2022. године, у седници одржаној 25.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4714/21 од 04.02.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4714/21 од 04.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1919/20 од 09.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име разлике од исплаћене до припадајуће плате исплати за период од августа 2016. године до августа 2019. године, износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да за тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање (доприносе за обавезно ПИО, доприносе за обавезно здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености) код ПИО фонда – Филијале у Београду, за период од 23.08.2016. до 31.08.2019. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 4714/21 од 04.02.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 1919/20 од 09.06.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. Закона о

парничном поступку ради расправљања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу због исплате зараде на основу коначног и правноснажног решења којим је он, као запослени у привременим институција Косова и Метохије, преузет у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године. Побийана одлука заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права које се односе на запослене који су преузети из привремених институција Косова и Метохије, а којима је зарада исплаћивана на основу коначног и правноснажног решења тужене против ког тужилац није користио правне лекове и не одступа од ревизијских одлука о овом правном питању донетим у предметима са истим чињеничним стањем и правним основом као у овом предмету.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 23.08.2019. године, а вредност предмета спора је 993.932,33 динара.

Дозвољеност ревизије цени се на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, будући да ово није спор који се односи на заснивање, постојање и престанак радног односа у ком би ревизија била дозвољена на основу одредбе члана 441. истог Закона.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић